

Sygn. akt IV CSK 41/16

POSTANOWIENIE

Dnia 5 lipca 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Mirosława Wysocka

w sprawie z powództwa Syndyka masy upadłości D. Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w L.

przeciwko D. Spółce Jawnej w B.

o zapłatę,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej

w dniu 5 lipca 2016 r.,

na skutek skargi kasacyjnej strony pozwanej

od wyroku Sądu Apelacyjnego w Lublinie

z dnia 8 września 2015 r., sygn. akt I ACa 208/15,

I. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;

II. zasądza od strony pozwanej na rzecz powoda kwotę 3600 (trzy tysiące sześćset) zł z tytułu zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego.

UZASADNIENIE

W skardze kasacyjnej od wyroku Sądu Apelacyjnego w Lublinie z dnia 8 września 2015 r., opartej na podstawie naruszenia przepisów postępowania „a w szczególności art. 328 § 2 k.p.c. w zw. z art. 391 § 1 k.p.c.” oraz na podstawie naruszenia prawa materialnego przez błędne zastosowanie art. 60 w zw. z art. 65 k.c. pozwany uzasadnił wniosek o przyjęcie skargi do rozpoznania oczywistą zasadnością skargi. Na uzasadnienie twierdzenia o oczywistej zasadności skarżący podniósł, że wyrok oczywiście narusza prawo, ponieważ z jednej strony jest oparty

o błędne zastosowanie prawa materialnego, prowadzące do uznania, że zgodnym zamiarem stron i celem umowy było obciążenie pozwanego obowiązkiem ponoszenia kosztów objętych żądaniem pozwu, a z drugiej strony orzeczenie zostało wydane z naruszeniem przepisów postępowania, gdyż Sąd nie odniósł się do ustaleń i ocen kwestionowanych w apelacji, w zakresie zarzutu wadliwej oceny dowodów.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Uzasadnienie wniosku opartego na przyczynie przewidzianej w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. wymaga przedstawienia argumentacji prawnej zmierzającej do wykazania kwalifikowanego, ewidentnego naruszenia przepisów, możliwego do stwierdzenia bez merytorycznej analizy zaskarżonego orzeczenia i podstaw skargi. Zakres badania sprawy w ramach przedsądu nie pozwala Sądowi Najwyższemu na dokonywanie na tym etapie postępowania oceny zasadności zarzutów podniesionych w skardze kasacyjnej. Z tego względu powołanie się na przesłankę oczywistej zasadności skargi nie może być sformułowane w sposób wymagający takiej oceny, lecz powinno się koncentrować na argumentacji prawnej odrębnej w stosunku do merytorycznej motywacji skargi i zmierzającej do wykazania „oczywistości” w rozumieniu powołanego przepisu.

Tym założeniom prawidłowego uzasadnienia wniosku o przyjęcie skargi, wszechstronnie już wyjaśnionym w ustabilizowanym orzecznictwie Sądu Najwyższego, w żadnej mierze nie odpowiada wniosek skarżącego. Ogranicza się on do powtórzenia, w nader lapidarnej formie, zarzutów podniesionych w ramach podstaw skargi, i nie zawiera w ogóle argumentacji prawnej zmierzającej do przekonania o oczywistej jej zasadności.

Ponadto, przewidziana w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. przyczyna przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania nie jest tożsama z oczywistym naruszeniem przepisu, gdyż samo przez się nie stanowi to podstawy stwierdzenia, że w jego wyniku doszło do wydania oczywiście nieprawidłowego orzeczenia, czyli sytuacji, w której skargę można uznać za oczywiście uzasadnioną. W uzasadnieniu wniosku nie powołano żadnych argumentów mających na celu wykazanie takiego stanu rzeczy.

Niezależnie od tego, okolicznościami uzasadniającymi przyjęcie skargi mogą być tylko takie, które miałyby znaczenie dla rozstrzygnięcia, zwłaszcza w kontekście podstaw skargi, w granicach których Sąd Najwyższy rozpoznaje skargę (art. 398¹³ § 1 k.p.c.). W ramach podstawy naruszenia przepisów postępowania został powołany jedynie zarzut odnoszący się do uzasadnienia zaskarżonego wyroku, niepowiązany z art. 378 § 1 k.p.c. ani innymi przepisami dotyczącymi postępowania odwoławczego. Przy wiążącej w tej sytuacji, w pełnym zakresie, podstawie faktycznej, skarżący podniósł zarzut błędnego zastosowania art. 60 i 65 k.c., którego wynikiem miało być przyjęcie, że „pozwana złożyła oświadczenie, na mocy którego zobowiązała się do ponoszenia kosztów utrzymania rzeczy określonych w umowie z dnia 30.04.2009 r.”, podczas gdy dokonanie wykładni oświadczenia pozwanej w sposób zgodny z regułami interpretacyjnymi „prowadzi do wniosku, że złożone oświadczenia obejmowało jedynie ponoszenie kosztów utrzymania rzeczy”.

Z tych względów Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, o kosztach postępowania kasacyjnego orzekając na podstawie art. 98 § 1 w zw. z art. 398²¹ i 391 § 1 k.p.c.